

е отбелязано погребението на митрополит Евлогий.⁵ Текстът е сух, лаконичен и изразява безразличие. Това, разбира се, не е случайно. На висшето духовенство новият режим гледа като на „едно от главните реакционни гнезда“. Беше посочено, че веднага след 9 септември по отношение на духовенството са въведени репресивни политики. Засегнати са и някои митрополити. В следващите години различни форми на репресия се прилагат и върху други членове на Св. Синод. Може би единствено Сливенският митрополит Евлогий не е подложен на преследване поради ранната си смърт. (Калканджиева 2002, 197) Иначе, едва ли неговата съдба би била различна от тази на другите митрополити. Начело и отговорен за епархията си в такова сложно и инфарктно време, немислимо е високодобродетелният, обичан и почитан от паството си митрополит да не е изживявал трагично случващото се. И без доказателства, само като съмнение, допустимо е сърцето му просто да не е издържало.

Смъртта на Сливенския митрополит отваря пред ръководството на комунистическата партия възможността да постави начело на епархията „един по - прогресивен и демократичен владика, който би допринесъл за демократизирането на църквата“. Изборът обаче следва да се извърши от лица, избрани преди 9 септември 1944 г. Затова прокомунистическото ръководство на Свещеническия съюз предлага „да се пристъпи към тяхното подработване, с оглед на вакантната Сливенска митрополитска катедра да бъде избран Стобийският епископ Никодим, най-подходящ при липса на по-добри кандидати“. (Калканджиева 2002, 76) През м. май 1947 г. правителството с министър – председател Г. Димитров, за да постави на овдовелия Сливенски престол напълно свой кандидат, разисква възможността за митрополит да бъде избрано лице, което няма епископски сан. Екзархийският устав обаче е категоричен в това отношение, което не е кой знае каква пречка за комунистическата власт, ако не съществува едно непреодолимо обстоятелство - вътрешната и международната обстановка са такива, че не позволяват игнорирането му. Относно кандидатурата на Никодим са направени консултации с Руската църква и според отзивите ѝ той „на нас не ни е враг, но и приятел не ни е!“. Подозренията се основават най - вече на връзките му с Англиканската

---

5 „Сливенско дело“ 1947, 76.